

KUN. J. GYLYS MIC

KRYŽIUS VEDA Į LAIMĘ

„Šviesa šviečia tamsybėje, bet tamsybė jos neapėmė... Jis buvo pasaulyje,... bet pasaulis jo nepažino. Jis atėjo pas savus, tačiau savieji Jo nepriėmė“ (Jon. 1, 5—10).

„O kas Jį priėmė, tiems Jis davė galią būti Dievo vaikais“ (tp. 1).

K 244
Gi-194

TEBŪNIE ŠVIESA!

Vieną kartą, kada Viešpats Jėzus su Jį apsupančia minia, artinosi Jeriko link, vienas pakelėje sėdėdamas aklas elgeta šaukė:
— Dovydo Sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!

Ėjusieji priešakyje, draudė jį, kad tylėtų, bet jis dar labiau šaukė:

— Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!
Jėzus, sustojęs, liepė jį atvesti pas save ir paklausė:

— Ko nori, kad tau padaryčiau? —

— Viešpatie, kad regėčiau, — atsakė jis.

Jėzus jam tarė:

— Regėk, tavo tikėjimas išgelbėjo tave (Luk. 18, 35—42).

Ir mes dar tam tikram laipsnyje esame dvasiniai akli, nes sunkiai įžiūrime Dievo planus ir Dievo valią įvairiuose dažnai pasitaikančiuose kentėjimuose.

Kristus, pasaulio Šviesa, mus ragina prie kentėjimų: ragina kantriai nešti pasitaikančius gyvenime kryžius, pažymėdamas, kad negali būti Jo mokinys tasai, kuris nemokės kantriai kentėti, kuris su noru neims savo kryžių (plg. Mt. 10, 38), Jis net laimina kenčiančiuosius (plg. Mt. 5,),

kad paskatintų savuosius uoliau kentėti; Jis net pavyzdį davė, kaip ir koku būdu įvairiose aplinkybėse reikia kentėti: „Pavyzdį daviau jums, kad kaip aš dariau, taip ir jūs darytumėte“ (Jon. 13, 15). „Jei jie mane persekiojo, persekios ir jus“ (Jon. 15, 20); bet pasitikėkite, — aš nugalėsaus pasaulį“ (Jo. 16, 33). Tačiau nepaisant Kristaus raginimų, padėsinimų ir visokių paguodžiančių vilčių, vistiek nei Kristaus paraginimais, nei Jo duotuoju pavyzdžiu mes perdaug nesusižavim ir kentėjimų nepamilstam, juo labiau, jų neieškom. O kentėjimų ištikti, mes dažnai su kenčiančiu Jobu dejuojam: „Aš laukiau gėrybių, — ir man atėjo nelaimės; aš tikėjausi šviesos, — ir įsiveržė tamsybė“ (Job. 30, 26)...

Tiesa, Kristaus kančių simbolis — kryžius su paties Nukryžiuotojo atvaizdu dar labai dažnai galima pas mus užtikti garbingiausioje vietoje kambaryje, kapuose, ne taip retai — dirbtuvėje, arba laukų kryžkelėje. Bet niekuomet, arba labai retai jis užtinkamas mūsų širdyse. Mes, atrodo, kad visai nesame Nukryžiuotojo mokiniai ir šv. Povilo žodžiai: „kurie yra Kristaus, tie prikalė ant kryžiaus savo kūną, drauge su savo ydomis ir geiduliais“ (Gal. 5, 24),

taip pat ir: „Saugok, Dieve, kad aš kuo nors girčiau, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi. Per jį man pasaulis yra prikryžiuotas — ir aš pasauliui“ (Gal. 6, 14), — mūsų prigimčiai atrodo šiurkštūs ir nemalonūs, ir todėl mes nerodome jiems jokios simpatijos, jokio susidomėjimo. Mus kryžius su Nukryžiuotojo atvaizdu daugiau yra istorinis paminklas, prisiminti, kad Kristus kadaise kentėjo, daugiau tradicinis reikalas, o ne gyvenimo knyga, kuri mus pamokintų, kad mums patiems yra gyvas reikalas gyvenime išsizadėti ir kentėti.

Ir dažnai pasipuošę tuomi kryžiumi savo kambarius, ar krūtines, mes baimingai šalinamės nuo kančių, o jau kartą Dievo Apvaizdos kryželiu apdovanoti, rūpinamės kuo greičiausiai juo nusikratyti. Ir koks mūs nusivylimas, jeigu juos nusikratyti mums taip greit nepavyksta!..

Mes iš Dievo Apvaizdos tikimės kuo daugiausia laimės, pasisekimo, laimės, saldžių paguodų, o kuo mažiausia visokių nepasisekimų, kryžių.

Mes labai dažnai užmirštame net ir tai, kad ant to mūs garbinamo kryžiaus kabo Išsizadėjimas, kuris mums patarė irgi išsi-

žadėti, siauro tako ir ankštų vartų reikalingumą.

Taip, ir kiek dar daug mums reikia dvasiniai atgimti ir praregėti, kad ties kiekvienu pasitaikančiu gyvenimo kryželiu mes turėtume moralių jėgų be jokio kaktos su-raukimo pasakyti: „Fiat voluntas Tua!“

Ištiesų, dar ir mes šiandien turime Kristaus nuoširdžiai drauge su tuo Jėriko akluoju paprašyti: „Viešpatie, kad regėčiau!“ nes ir mes dar esame dvasiškai nepraregėję žmonės...

Šventieji, praėjusių ir dabartinių laikų mistikai buvo ir yra dvasiniai praregėję žmonės. Jų visos kūniškos joslės, visos kūniškos jėgos buvo klusniai pavergtos protui ir valiai, o pati protingoji prigimtis vėl savo žaru buvo klusniai pasidavusi Dievo Apvaizdos vairavimui ir vedimui.

Tiesa, iš karto ir jie jausdavo nemalonumų, sunkumų, kada jų protingosios prigimties valia perkirsdavo kryžmiškai kūno norus, vadinas, kada jiems dar tekdavo prisi-versti. Bet vėliau, kada tas susikirtimas tarp kūniškos prigimties norų ir dvasinės valios išnykdavo, išsibalansuodavo ir kada žemesnės valios kryptis visais taškais sutapdavo su aukštesnės valios kryptimi, o

ši vēl paklusniai būdavo pasidavusi Dievo Valiai, tuo kartu pranykdavo visi sunkumai išnykdavo ir prisivertimo jausmas ir giedri siela šaute šaudavo į pačios tobulybės viršūnes. O ten tose tobulybės viršūkalnėse jie dvasiškai praregėdavo, nes juos apšviesdavo pati Pasaulio Šviesa, su kurios pagalba jie patirdavo, kad Kristaus jungas ištiesų yra saldus ir Jo našta lengva, su kurios pagalba jie sugebėdavo, kad ir juodžiausiuose skausmų šešėliuose Dievo Apvaizdos planus ir mintis išskaityti.

Tik šitokios dvasios nuotaiką turintiems, mums bus suprantami ir atrodyt natūralūs tie šv. Ignoto veiksmai, kada jis iš džiaugsmo bučiavo kalėjime grandines, kuriomis jis buvo nekaltai surakintas, arba kada meldėsi, sakydamas: „Priimk, Viešpatie, visą mano laisvę, priimk atmintį, protą ir visą valią! Tiktai savo meilę man palik, o aš būsiu be galo turtingas!“...

Ne kitokios, tiktai tos pačios antgamtinės Šviesos įtakoje tegalėjo pasakyti ir daug kentėjusi vienuolė Klara Moes sekančius žodžius:

— Kančiomis mane apdovanojo Kristus. Jei Jis duotų man pasirinkti kančių, ar ypatingų malonių, tai aš imčiau tik kan-

čias... O palaimintos tos rankos, kurios man surengt kryžių, kurios man davėt jį nešti, nešti, ligi užges paskutinis mano gyvenimo žiburėlis. Viešpatie, atimk nuo manęs suraminimo ir saldžios paguodos valandelės, pakeisk jas kančiomis ir prispaudimų valandomis, nes aš jau seniai patyriau, kad tik per kančias galima aukščiau siai pakilti, greičiau Dievą regėti ir su Juo amžinai susijungti“. — Ir šita vienuolė tikrai savo valią pilnai sutaikė su Kristaus valia, savo dvasią pilnai sujungė su Kristaus dvasia ir savo troškimus su Jo troškimais, nes visa tai, ką Kristus laimino, tą ir ji skaitė palaima.

Ne kitokioje šviesoje ir dvasios nuotaike išaiškinami ir šv. Katarinos Senietės pasakytį žodžiai. Kada, po ilgų dvasinių kentėjimų, jai Viešpats Jėzus pasirodė su dviem vainikais rankose ir paklausė:

— Mylimoji mano dukte, kurį vainiką tu pasirinksi?

— Viešpatie, tik tokį, kokį tu nešiojai,
— atsakė ištikimoji Kristaus Sužieduotinė ir nieko nedelsdama ištiesė ranką prie erškėčių vainiko.

Regėjimas pranyko, o pati šventoji dar

gana ilgai ir sunkiai gavo kentėti, nes pati laisvai kentėjimus išsirinko...

Tai, štai kokia lux apšviečia dvasią tų, kurie kentėjimų mokykloje buvo pasiekę aukšto išsilavinimo laipsnio ir savo dvasią buvo intymiai sujungę su paties Kristaus dvasia. Jie visi su šv. Povilu galėjo prisipažinti: „Mes visuomet nešiojame savo kūnuose Jėzaus marinimą, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų kūnuose“ (II Kor. 4, 10). Jie visi intymiai dalyvavo visuose Jėzaus kentėjimuose ir už tai susilaukė iš Jo tos nepaprastos malonės, — pilnai įsitikino, kad Jo jungas ištiesų yra saldus ir Jo našta — lengva...

Mums į šį reiškinį žiūrintiems iš šalies, atrodo lyg neįtikėtina, kad taip galėtų būti ir šv. Klaros žodžiai: „Dievas po erškėčiais ir usnimis yra tiek daug malonumo paslėpęs, kad kas šių malonumų nors kartą paragauna, tas jau daugiau erškėčių ir kryžių nebejaučia“, mums dar vis kaž kodėl keistai ir neįtikėtinai skamba. Ir mes nebeturime drąsos ir noro taip mėginti.

Ir visai nenuostabu, kad taip yra, nes mums tam ryžtingumui trūksta dviejų svarbių priemonių: a) gyvo tikėjimo ir b) dvasinio praregėjimo. O šias malones gali suteikti tik Kristus:

— Regėk, tavo tikėjimas išgėlbėjo tave“ (Luk. 18, 42)...

Be šių esminių priemonių mes bejėgiai, nes: „Be manęs jūs nieko negalite padaryti“. O šias malones gyvo tikėjimo ir dvasinio praregėjimo galima tik išmelsti: „Tikiu, Viešpatie, padėk mano netikėjimui“ (9, 23), kaip kad yra išmeldęs šimtininkas, ir b) „Viešpatie, kad regėčiau“! — kaip kad išmeldė tas Jėricho akklasis.

*
* *

Taip. Skausmai, kentėjimai ir kasdieniniai kryželiai nėra tavo neprietelis, tik draugas. Tik jį reikia gerai suprasti!

Kad tu kentėjimų reikšmę suprastum, žinok ir įsitikrink, kad „dangiškoji laimė, kaip ir pragaro kančios bus proporcingos kiekvieno žmogaus nuopelnams ir nuodėmėms. Vadinasi, tik tie turės danguje didesnę laimę, kurie, gyvendami čia žemėje turės susikrovę daugiau dangiškų turtų. Kristus visus ragina: „Nekraukite turtų žemėje, kame rūdys ir kandys sugadins ir kame vagys iškasa ir pavagia, bet kraukite sau turtus danguje, kame nei rūdys, nei kandys

negadina ir kame vagys neiškasa ir nepavargia“ (Mt. 6, 19—20). O kaip tuos turtus susikrausi danguje, jei ne kantriu skirto kryžiaus nešimu?!“ (plg. Kent. Problema, 116). Kad tai šventa tiesa, štai įrodymai:

a) Kristus laimina ir laimingais skaito nekapitalistus, ne turto geidžiančius ir ieškančius, bet neturtinguosius: „Palaiminti neturtingieji, kadangi jūsų yra dangaus karalystė. Palaiminti, kurie dabar trokštate (vadinasi, esate nelaimingi, nepatenkinti, nusivylę šio gyvenimo blogybėmis!) nes jūs būsite pasotinti. Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes jūs būsite paguosti, jūs juoksitės“ (Lk. 6, 20). — Kaip matome, čia aiškiai Kristus laimina įvairių gyvenimo kryžių prislėgtuosius ir žada jiems už tai užmokestį danguje.

b) O apaštalams Jonui ir Jokūbui, kurie užsigeidė dangaus karalystės, Kristus sako:

— Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu? (Mat. 20, 25). Iš šio Kristaus paklausimo jau aišku, kad pagrindinė sąlyga į dangaus laimę patekti tai yra kentėjimų taurė, kurią turi išgerti kankiniai, ar atgailoją Kristaus išpažinėjai. Kas nusidėjo, tas turi ir kentėti, nes tik „kenčiančiųjų dangus!“

Iš šių dviejų argumentų jau bus aišku, kad pagrindinė sąlyga patekti į dangų tai kentėjimai, iškentėti vienybėje su Kristumi ir b) kad dangaus laimės didumas ir laimingumo laipsnis priklausys nuo kentėjimų skaičiaus žemėje, iškentėtų „dėl dangaus karalystės“. Vadinasi iš šio punkto stebintiems, darosi aišku, kad laimingiausias ir turtingiausias bus danguje tik neturtin-gasis, vargšas, nelaimingasis, vadinasi, tas, kurį Kristus laimina, nes jis šioje žemėje daugiausia nukenčia... Už tai jis dan-guje bus didžiausias kapitalistas. Taip: „palaiminti, kurie liūdite ir verkiate, nes jūs ...juoksitės“ (Lk. 6, 20).

Ir stačiai reikia stebėtis Dievo Apvaizdos surėdymų išmintingumu ir tvarka. Nes taip surėdydamas, Jis atgamtybės atžvilgiu nenuskriaudžia nė vieno, nes Jo nustatytoje tvarkoje nėra ir negali būti jokios „socialinės nelygybės“. Ir išties, kai žemės aukso aruodai tėra prieinami tik nedideliam skaičiui Amerikos ir Europos milijonierių, kaip šit: Rockfellerio, Morgano, Mellono, Barucho, Vanderbildto, Astoro, Fordo ir kiti labai nedaugelis, kurie savo rankose turi apie 90—95 nuošimčius viso pasaulio turtų, o milijardai trokštančių ir

ieškančių prie tų turtų aruodo prisiskverbti negali, tuo tarpu dangaus „aukso aruodai“ yra atviri ir prieinami visiems, o pirmon eilėn — patiems neturtingiausiems, ir vargingiausiems žmonėms, nes jie gyvenimo kryžių, vargų ir sunkenybių turi apščiaušiai. Nenuostabu todėl, kad ir Kristus pirmon eilėn atėjo vargšams skelbti Evangeliją.

Iš šito punkto stebintiems jau labiau bus suprantami: a) ir Kristaus rimtas įspėjimas: „Nekraukite turtų žemėje“, b) ir Jo griausmingas grąsinimas turtuoliams, visa savo siela nukrypusiems vien tik prie žemės aukso (vadinasi pasirinkusiems visai priešingą kryptį nuo dangaus aukso!). Ir tikrai, jie turėdami žemiškojo aukso aruodus, nebenorės nė domėtis vargais ir kentėjimais ir kiek galėdami nuo jų šalinsis... Tik iš šito požiūrio imant, neatrodo paradoksu ir šis Kristaus palyginimas turtuoliams: „Lengviau yra kupranugariui pro adatos skylutę išlįsti, negu turtuoliui į dangaus karalystę įeiti“. Ir savaime suprantama, kodėl, nes jis visa siela, visa širdimi tų vargų ir nelaimių kratosi, o krypta tik į išsilepinimus ir prabangas.

Taigi į kentėjimus, į vargą, į neturtą ir į visus kitus gyvenimo kryžius nuo šio laiko tu būtinai turi savo pažiūrą pakeisti, jeigu nori būti dvasiniai praregėjęs žmogus! Į juos nuo šiandien turi žiūrėti, kaip į dangaus aukso aruodus. Ir tiktai tas žmogus bus aname gyvenime turtingesnis, kuris sugebės šį auksą iš tų atvirų aruodų pasisavinti.

Tik ir čionai, kaip ir chemijos srityje, reikia tam tikro išmintingumo, sumanumo ir sugebėjimo, nes „kentėjimai tau yra tuo, ką tu sau iš jų padarai, — labai teisingai pastebi W. Keppler'is. — Tai greičiau yra tik žaliava, kurią tu turi tik tinkamai apdirbti ir gali iš jų pasigaminti sau vieną, ar kitą: nuodus, arba vaistus, sprogstamąją medžiagą, arba naudingą varomąją jėgą“ (Die Leidenschule, 110). Vadinasi, Dievas kentėjimais mums patiekia tiktai žalią neapdirbtą medžiagą, kurią tu pats, prisilaukdamas tam tikrų, Kristaus nustatytų dėsnių, gali paversti į dangaus aukso aruodus. Tai štai, kentėjimų chemijos paslaptis! Štai kokiomis nuostabiomis, bet drauge ir lengvomis sąlygomis Dievas leidžia žmonėms tą dangaus auksą semti ir krauti sau kapitalą danguje.

04.
Vadinas, Tavo amžinoji laimė ir jos didumas danguje priklausys nuo šitų sąlygų:

a) nuo tavo gyvo tikėjimo į Kristaus nurodytąsias tiesas, ypač kentėjimų atžvilgiu, nors tau jos atrodytų ir nesuprantamos. Tu privalai giliai įsitikinti, kad kentėjimai ištiesų yra nepažintas turtas, kurį Kristus tau rekomenduoja.

Kad jie tau yra ne prakeikimas, bet palaima, kurią Kristus įkūnijo kryžiaus simboliuje. Taip, tu turi giliai tikėti, kad dieviškoji Apvaizda savo veikimu pasaulyje, ištiesų yra nuostabus chemikas, nes iš esančio pasaulyje blogio sugeba išgauti gera tų pačių savo mylimųjų žmonių gerovei.

b) nuo tavo asmeninio susirūpinimo šią žaliąją kentėjimų medžiagą paversti dangaus auksu. Čia reikia įsidėmėti: kad ir šį šv. Augustino posakį: „Galėjo tave Dievas sutverti be tavo sutikimo ir prisidėjimo, galėjo tave atpirkti, bet tavęs išganyti be tavo prisidėjimo ir susirūpinimo negali“, nes jau tokia Jo nustatyta tvarka: tu pats turi asmeniškai susirūpinti.

c) nuo tavo tinkamo sugebėjimo šį chemijos darbą atlikti, pakeičiant žaliąją kentėjimų medžiagą dangaus auksu; nes nesugebant tinkamai metodas panaudoti, gana

dažnai išeina ne auksas ir ne sidabras, bet pigus varis, ar dar pigesnė geležis... Taigi čia reikia griežtai užlaikyti Kristaus paduotosios taisyklės ir patarimai! Ir pagaliau:

d) nuo tavo asmeninio darbštumo, rankiojant šiuos brangius dangaus Karalystės turtus. Tu čia turi panaudoti tokį pat uolumą, su koku žmonės darbuojasi dėl medžiaginių turtų padaugėjimo. Kiek tu spėsi iki mirties susikrauti, tai tiek ir amžinai turėsi!

Tai, štai nuo kokių sąlygų priklausys tavo dangaus kapitalo didėjimas ir augimas!

Taigi fiat lux! Nuo šio laiko mano į kentėjimus pažiūra bus jau kitokia!

NIHIL OBSTAT — Sac Iustinus Novickas MIC
Marijampolė, 1940. II. 8.

IMPRIMATUR — Nr. 501. Vilkaviškis, 1940. II.
12. † M. Reinyš, Episcopus Coadiutor.

IŠLEIDO — Marijonai, leidinio nr. 288.

SPAUSDINO — Marijonų spaustuvė Marijampolėje 1940 m.

Marijampolės Petro Kriaučiūno
viešoji biblioteka

000192649

LITURGINĖS MIŠIOS

Sekmadienių ir šventadienių šv. Mišių maldos. Keturiuose tomuose.

I t. Nuo I Advento sekmadienio ligi užgavėnių sekmadienio.

II t. Nuo I Gavėnios sekmadienio ligi V sekmadienio po Velykų.

III t. Nuo Šeštinių ligi X sekmadienio po Sekminių.

IV t. Nuo XI sekmadienio po Sekminių ligi XXIV sekmad. po Sekminių. Kiekvienas tomas turi po 736 psl. 12x8. Granatolio viršeliais ir kainuoja po 2,50. Odos viršeliais kiekvienas tomas kainuoja po 5,— Lt.

Liturginės Mišios yra maldaknygė — mišiolėlis. Turis šią maldaknygę per šv. Mišias skaito tas pačias maldas, kurias kalba kunigas lotyniškai. Čia yra pačios gražiausios ir kilniausios bažnytinės maldos.

Liturginės Mišios yra maldaknygė — mišiolėlis. prie jų yra pridėtos ir šiaip reikalingiausios maldos. Gaunama did. knygynuose arba tiesiog

Marijonų Spaudos Adm. Marijampolėje.